

staden hade nyss börjat sin stora utveckling till storstad, och den enorma byggnadsverksamhet som uppstått drog till sig massor av lantbefolkningens lycksökare, med eller utan kvalifikationer att slå sig fram i de nya, främmande förhållandena. Även det avlägsna Bäckaryd hade fått påhälsning av farsoten, och det diskuterades och planlades på kyrkvallen om kvällar och söndagar.

Bland de först angripne var Linus Westh. Han skulle nu om en månad in på lantbruksskolan, men han hade alls ingen håg för jordbruket. Fadern höll dock envist på sin plan, och detta föranledde Linus att med begärlighet kasta sig på idén att resa till Stockholm och där söka upp sin s. k. lycka. Han kom att tala vid Sigge om saken, och det talet föll i god jordmån, ty denne var missnöjd med sin trista tillvaro och sina små framtidsutsikter och således lätt att övertyga. Det var endast förspild tid, att gå här och dröna i hemhålan, då det fanns oöverskådliga framtidsmöjligheter i Stockholm. Då Sigge kom till den övertygelsen, stod han ej till att hejda. För övrigt var det endast modern, som sökte övertala honom att stanna, ty fadern hyste den åsikten, att med snickaryrket kunde man taga sig bättre fram i Stockholm än i Småland. *

* Först ett tiotal år senare började i Småland den sedan så storartat utvecklade ekmöbelindustrin, sedan följde av andra träförädlingspecialiteter. *Författ.*